

LA LLUNA

Continuam el nostre viatge mensual ,que començarem fa un temps , pel nostre Sistema Solar i aquest mes toca parlar de la Lluna, de la qual no em parlarem el mes passat quan varen descriure la Terra de la qual és satèl.lit. La raó de dedicar-li un capítol aposta, resideix en el fet que els astrònoms consideren el sistema Terra-Lluna com un sistema de planeta doble; ja que la Lluna és el satèl.lit conegut més gros respecte al tamany del planeta al qual orbita i a més les seves peculiaritats la fan mereixedora d'un capítol a part.

Com tots sabem la Lluna és l'únic satèl.lit natural que té la Terra i cada vespre és possible observar-la sense problema, ja que és l'objecte astronòmic més proper al nostre planeta. Però segurament és una gran desconeguda per a la majoria dels nostres lector i aquí van un seguit de trets que intentaràn atracar-vos las característiques més importants del nostre satèl.lit.

L'origen de la Lluna cal cercar-lo en els moments que comentarem a l'anterior article de formació de la Terra primigènia, quan el planeta començava a solidificar-se, i segons les més modernes teories va sofrir un brutal impacte d'un planetoid del tamany de Mart i el material que va fegir de la Terra producte d'aquell impacte es va conformar en un altre cós diferenciat de la Terra que va ser la Lluna.

Des de llavors la Lluna ha estat la companyera inseparable de la Terra i de tota la vida que s'ha desenvolupat a damunt ella. I és un cós astronòmic que sempre ha fascinat a l'home; però quines són les seves principals característiques?

La més evident i palpable per a tots noltros són les distintes fases de la Lluna, provocades per la seva peculiar òrbita envoltant al Terra que durà un període de 29,5 dies anomenat més sinòdic i la segona és que sempre ens mostra la mateixa cara, cosa provocada per la coincidència del seu període de rotació, amb el seu de transl.lació envoltant la Terra. Una altra característica que ens crida l'atenció a simple vista és el destriament de zones molt clares, quasi blanques i altres més obscures a la seva superfície. Les zones més clares s'anomenen Terres o continents i les més obscures es denominen mars o maria en llatí. Aquestes denominacions es crearen des de els primers estudis seriosos de la superfície llunar en els segles XVII-XVIII, ja que es suposava de forma errònia que a la Lluna existien grans masses d'aigua i continents com a la Terra i inclús molts d'autors teatrals i novelistes de l'època especulaven sobre l'existència dels habitants de la Lluna o selenites com els anomenaven. Els mars de la Lluna coincideixen amb zones més fones que la resta de la superfície i són zones de lava que emergiren de l'interior de la Lluna en els moments de formació , i crearen aquestes grans olles de lava solidificada que són actualment i els seus components principals són roques basàltiques. Les zones més altes de la superfície llunar conformen els continents que deuen el seu color més clar a la composició química de les seves roques.

Una altra peculiaritat de la Lluna que ens crida l'atenció és la presència de multitud de cràters. Tota aquesta craterització es deu al bombardeig ininterromput de meteòrits al que ha estat sotmesa la seva superfície des de la formació del sistema solar. Aquests cràters en hi de molt petits que no superen les decenes de metres, fins als provocats per grans impactes que conformen conques d'impacte de kilòmetres d'extensió; els més importants són el Copèrnic de 93 km. de diàmetre i 3.700 metres de profunditat , el Tolomeu de 153 km.de diàmetre i 2.400 metres de profunditat, Clàvius de 225 km.de diàmetre i el Bailly de 303 km.

La Lluna a semblança de la Terra, també compta amb la presència de muntanyes similars a les terrestres ara que no són tan altes. Les principals formacions muntanyoses de la Lluna són els Montes Apeninus, Montes Carpatius i els Alps.(La denominació dels accidents de la Lluna es fa en llatí.) i la màxima alçada d'aquestes muntanyes arriba als 4.400 metres. Pel que es veu són bastant més baixes que les que tenim a la Terra.

Una altra característica de la Lluna és la inexistència d'una atmòsfera similar a la de la Terra. Aquest fet es produeix degut a la baixa gravetat de la Lluna que no té capacitat per retenir els gasos que podrien conformar una atmòsfera i aquesta baixa gravetat es deu a la petita massa que presenta la Lluna.

L'home des de sempre va somniar en anar a la Lluna i a partir dels anys 60, tan els Estats Units com la URSS varen dur a terme una dura competició d'exploració de la Lluna, enviant-hi sondes com les Ranger americanes i les Luna soviètiques que ajudaren a conèixer realment com era i tots aquests esforços culminaren el dia 29 de juliol de 1969, quan Neil Armstrong es convertia en el primer home que trepitjava el nostre satèl·lit i el primer home que posava el peu a un cós extraterrestre.

Acabam així aquest ràpid viatge i descripció de la Lluna, que és molt senzilla d'observar, tant a simple vista com a través d'uns senzills prismàtics sempre ens oferirà unes observacions molt agradables.

FENÒMENS DEL MES

17 de desembre: Quart Creixent
24 de desembre: Lluna Plena
31 de desembre: Quart Minvant
08 de gener: Lluna Nova.